

Lehoczki Károly

ÚJ VILÁG

1999

**Szerzői kiadás
Minden jog fenntartva**

ISBN 963 640 044 X
© Lehoczki Károly

LEHOCZKI KÁROLY

ÚJ VILÁG

TARTALOM

Új verseket...	Jucóka, meg kell nézni, ő benn van-e
Vedd úgy	a számítógépben
Zsánerkép verébbel	1999
Tél fikuszlombon át	Havazik
A hivatalban	Mintha...
Hamvazószerda	Vonaton
Napraforgó	K ZS
Keményebben!	Panasz magamnak
Nyuszika	Csalitban
Károm	Estébe tart
Farkasvágta	12.
Lakitelek	Nézem a felhőt
Négy vers a hiúságról	Elrohannak mind az évek
Már csak úgy	Nem jövök
Technika lesz	Szent Miklós köszöntő
Őrzi erényét	Hívogató
Mit mondhatnék	Áldott vagy te
Új világ	Téli rejtelem
Ember és pénz	Ha nem marad
CSAK 1999 ⁰⁰	Azt az utcát
Nyár végén a fák haragos lombja	Szűz hóban
A tél szívemnek...	Égi vizekbe
Ropogó	Visszajár a nyár
Csillagfényben	Árnyas nappali
Őt szeretem	Könnyek
A tengernél	Húsz éve
Báró Nagy Mihály	Ajánlások R Á -nak
El torító!	
Amikor a Pokolba beléptem	
Ismerős ez a zene	
A véletlenek mindig is	
Ezt a verset egy számla hátulján	

Új verseket...

Új verseket írok!
Vigyétek! Szajré!
Marketing préda!
Legfőbb gondom eztán,
hogy jóllakjon minden kolorádóbogár
és éhen ne dögöljön
a hiéna.

Vedd úgy

Vedd úgy, hogy meghaltam.
Vagy mint az üstökös, mely
négyezer évig kering
egy kört s most elmenőben lövell
az északi ég alján
már távolodom és négyezer év múltán
sütök fel itt megint.

Vedd úgy, hogy nem voltam.
Ez álszent korból, mit megszállt a szabadság
s hol fegyverrel csörtetnek a barátok
magamat és versem kimenekítem.
Nem bizalom, nem a remény mozgat,
nem hiszem és nem vágyom a jobbat,
azt sem, hogy társra találok.

Vedd úgy, hogy nyomtalanul
tűnök el négyezer év kozmikus útján.
Amíg nem látszom, nem is létezem.
Nem vagyok se pénz, se rang.
Szervusz. Amit láttál magányos
kő-jég testem volt s belőle párálló
csilló költészetem.

Zsánerkép verébbel

Megül a veréb a górélécen,
borzolja tollát, hull a hó,
méláz a gazda a gangon, fejében

ott terem már szikes öt holdon
az idei kenyér, rá adó,
s tudja, veszít a bolton.

Bambul a veréb egykedvűn.
Mit néz? A hátsó udvari rumlit?
A gazda rágyújt, kifúj a sűrű
hóba, jobb kedvre derül csipetnyit.

Tél fikuszlombon át

A lombon túl bokáig ér a hó,
térdig ér a csönd és derékig a szegénység.
Odakinn, idebenn megkapó

harmónia. Míves rajzolat a dér
az ablakon s éppen csak hallható
a suttogás, hogy „vállalkozás”,

„fedezet”, „kondíció”, „reálbér”,
s mi idebent kél, a többi nesz.
Üveges szemmel tekint be a tél.
Haragoszölden villan ki a fikusz.

A hivatalban

A hivatalban belülről van kilincs.

A hivatalban már csak az van, ami nincs
sehol másutt, csak a hivatalban.

H I V A T A L !

Menjen a francos fenébe, aki hivatlan!

Vagy aki hitetlen!

Pláne, aki hitetlen a hivatalban!

Hamvazószerda

Különös utazás, visszafelé oldalazunk
az időben. Tegnap még csütörtök volt,
vérvörös, ma szerda van, hamvazó.

Bőjt jön. Tilos a hús, tilos a szó,
s ki homlokán nem hamuval jelölt, koholt
vádak elől hallgatva meglapul.

Zsoltárok negédes muzsikája szól.
Az igazak az égben reményt veszelve sírnak.
Megint a tömeg! A fejekre szórt hamu alól
fel-felparázslík egy-egy vörös csillag.

Napraforgó

Keletnek virult, amikor öntudatra ébredt,
eszmét szikrázott és a Helyi Hatalom
Vezére gyűjtötte róla a mézet.

Mindig csak vakmerőn szembefordult a Nappal,
privatizált, amikor hazát rabolni kellett,
vagyon harácsolta hivalgó hitélet mellett.

Most dicsőségben szór talmi lángot,
hiszi, az örök fény forrása Ő.
Verebek lepik el majd a túlrejt virágot,
magját kiveri szél, hűsítő éji eső.

Keményebben!

Fogalmazz keményebben!
Meggyőződésből gyilkoltak is már.
Mily iszonyú ború a legyőzött szemekben! -

- ölben a kéz, reszket a váll.
Föl, föl emberi szóra, riadóra!
Oly késői már az óra!

Ezt a hitet a bankban vették,
otthagytá érte mind a lelkét.
Veszélyesebben írd a versed!
Ne késlekedj! Nem kegyelmeznek.

Nyuszika

Kukát még nem túrtam soha,
hogy éhem szegjem hajnali ötkor,
nem törtem be és nem öltem,
van mit pótolnom elég.

Ó nem, nem vagyok példakép,
én sem a hathuszassal jöttem,
mégis meglepett az Új Kor,
amint rám förmedt: Cimbora! -

egy tál lencsén lett vastag Jákob,
bratyizz kormányképes körökből!
Ne légy, mint eddig, élhetetlen,
az Isten úgyis megbocsát!

Pénzt hányni akad lapát,
szólsz a rabszolgádnak Westel,
a verset meg hagyd, csak csörömpöl,
eddig még örökkön ártott.

S elém hordta rablott kincsét,
kárpótlást, tőzsdét, adócsalást,
olajat kínált százezer litert
fél áron, zsíros öncsödöt,

Mercedest a vámon. Így kezdődött,
hogy meredten, mint akit fejbe vert
orvul bagóért a legjobb barát,
hagytam, cinkelje meg a szerencsét.

Létezem. Esténként eltalálok haza.
A derűs, ugribugri téren
végigfüttyül a komor télidő.
Ugyan hol az a társadalmi út,

ahol a tüdő még nem szorult
a szívhez, kőhöz a kő,
s nem bök az ország rengetegében
a gyermek felém: Anyu, nézd, nyuszika!

Károm

Az Isten újra öl,
emberhússra éhes,
torkában vonaglik
a sikongó világ;
hogy nincs egy jó ököl
tarkón csapná érte,
flegmán, mint a jenkik,
hadd dobná föl magát,
s volna bamba hulla
balkáni lapályon,
arab sivatagban,
kék örmény hegyekben,
gáztól puffadozva,
nyüvektől lerágott
fenséges Úr-arccal,
mint ártatlan ember!

Farkasvágta

Farkasok közt farkasként vonyítsz,
felszakítod társad vékonyát,
kapzsi éhed űz az éjen át,

vonz a préda buja melege,
száll a horda, s te robogsz vele,
mind ki retteg meglapul, sunyít.

Húsod hajt, nyugalmad nincs sehol,
gyönyöröd halálos félelem.
Sorsunk, hogy így hozzámig loholj,
vért hörögve megmérkőzz velem.

Lakitelek

1.

Fáradjanak be a kápolnába,
de csak pár szót váltsanak Istennel,
mert tizenkettőre ebéd!

Én sosem jártam a kápolnában még,
Istennel is nyakra-főre vitázom,
éhesen pedig bármikor jóízűt eszem,

hát csücsülök fanyalogva ez árnyékos lesen
a néptől lopott Népfőiskolán,
hol épp most támad föl Árpád fejedelem
s ebédhez ballag Lezsák, meg Isten oldalán.

2.

Észrevettek. Itt heverek dőrén egy padon,
látványosságnak nem éppen ősmagyar.
Hu hú! - ez most bőszi vihart kavart!

A guide úgy tesz, mintha nem látna
s makacsul történelmi időkről papol.
A csoport ingerült, mint vészjósló

felleg, mely az ég alján verőfényben
tolul, de sem dörgés, sem hűsítő
zápor nem telik a meddő egekből,
csak a feszültség, a hiábavaló várakozás.

3.

Most már csönd van.
A juhar kissé megütközve legyint fölöttem,
összesugdos az akáccal.

A Nap nem látott semmit,
önmagától bambán elvakult,
idetűz, neki egyre megy.

Hajszálon múlt, hogy jót röhögtem!
A puszta kimért, akár a horizont, kerek.
Az istálló felől legyek zúgnak vadul
a magyaros lószarból. Nekik itt tetszik.

Négy vers a hiúságról

Már csak úgy

Már csak úgy írok verset,
mint a japánok;
évente egyet.

Ó, a hit régóta nem feszít!
Talán a hiúság, a düh,
ha faggatnának megint:

Írsz még? Mondhassam: Persze!
S mímeljük, mintha volna
ki szavakkal e romlást beragyogja,
s oly tébolyult, ki hinne benne.

Technika lesz

Technika lesz a vers,
mint a kurvával hálás.
A lelki maszlag csak feloldozódní kell,

ördögűző szentkép.
Hogy kenyéradó gazdád gyomrába tiporj
mely szponzor túri el?

Hát csak brillírozz, fiú!
Technikád kolosszális! Örökkévalósággal kecsegtet.
A bálókön majd nevedről fecsegnek.
Te is az vagy, más is hiú.

Őrzi erényét

Poszt, pénz és politika
cédán a lábát szétveti,
kivénhedt riherongy.

Őrzi erényét szemlesütve
mind aki költő,
meg aki bolond.

Tiltott gyümölcsért hajt a hiúság,
asszonyom s a választási fordulat,
de ha költő nem, hát
bolond vagyok, ahogy elnézem magam.

Mit mondhatnék

Mit mondhatnék neked, aki az újra
idegen földön fát gyűjtesz az erdőn, mint
boldogult ősöd ötven éve?

Talán, hogy enyhébb lesz a tél,
s előtte még a nyár ingyen begyűjt,
s ha mégis eljön december vége

jeges havat hordva a karácsonyi malasztal,
te hiú ábrándot ne ringass, tudd,
aki szegény, örökre szegény,
és minden úr előtt örökre dús az asztal.

Új világ

1.

Felkent papja ez új világnak
degesz bukszából mormol imát,
teli tüdőből bög a kántor,

a nép meg fújja már magától,
csak le ne szakadjon a karzat,
amint lesik a bankjegy-bibliát!

Hiszik, vagy sem, Isten megadhat
egy még újabb kort, hol beállnak papnak
s köröttük zeng majd a kórus,
ki tudja? Titkos, halálos kór ez.

2.

Csóró! - az utcán ha bekrepiálsz,
felböfög a virtuális élet,
tódít a sajtó, a rádió zihál,

meg se kóstol az enyészet,
mutogat a TV este nyolckor,
elcsámcsog rajtad az utókor.

Áruvá leszel, míg most nem vagy
senki, kutyád is elhagy.
Micsoda megveszekedett kabaré!
Röhögj! Ez a hely nem a szavaké!

3.

Kórházi park. Gubbatag beteg
mereng rissz-rossz padon. A napokban műtik.
Lombon áttörő vékony fényeket

babrál, lábánál buja gizgazok.
Kertészetért nem jár pont. Bágyadtan ragyog
a kései nap, rá, aki csak nyűg, velőig

rosszindulatú kórja
halált szül, meg költségvetési hiányt.
A kezelőorvosnak még adósa.
Méláz a gyomon, amint a fényre feltalált.

4.

Készül már a kibernetikus szerelem valahol
Nevadában, vagy Tokióban, hét lakat alatt.
Nem lázban hánytorogva, reszketőn, vakon, -

hideg nukleinsavakkal ölti össze, mi elszakadt
nő és férfi közt a vakmerő genetikus,
mű embert konstruál a jól képzett számár.

Kihűlt a nászi ágy. Karrier és vagyon
között az ember Istenhez, véli, eltalál
s meglopja. Orzott kincsével lelkendezve fut.
Torz dicsőség. Fattyára bűne visszazáll.

5.

Korábban fennen magasztalta ő is,
(A párttól félt, vagy magától ámult a szája?)
hogyan egy év alatt lett „doctor juris”,

és a napi húsz levelet mellesleg kivágta,
míg öt méter könyvet írt gerincben,
néha tintával, száműzöttként tejjel.

Most ugyan kitől fél? Megint árulja magát?
Messziről megérezem a sakálok szagát.
A professzor úr stabilitásra int,
és labilis idegzetűnek véli Lenint.

6.

Pall Mall, Marlboro, Camel,
feszít a reklám, dög nagy lepedő,
pimaszul azt sem takargatva el,

„A dohányzás káros az egészségre”.
Főszponzorunk országgyűlési képviselő,
világfi, hetet-havat összeígér, de

Isten is szűk marokkal osztja
a jót, felőle tönk szélére mehet
a csóró, flancból vállalt egyesület.
„Rohadt alak vagyok” - hirdeti gatyája korca.

7.

Hét a hetedikén ifjú hullik el!
Ez nem a jámbor krétai Minotauros,
Hollywood gyilkol, Multiplex.

Zacskóstól zabál fel, gyöngé Popcorn,
gyanútlan, pillekönnyű fiatalság,
kinek lidérces labirintus már az otthon

és jajgatva hívó szóra többé nem felel.
Flipperez, amíg a mákonyt kihozzák,
vihog, elbambul a vásznon
s narcisz arccal kéjeleg magán.

8.

Hány lapod van, megmondom ki vagy.
A pancsernek TB kártyája sincsen
s felfordulhat egy utcai lincsen,

amit a melegebb fekhelyért vívott.
Ha degesz a bukszád és futja nőre,
adó-, meg bankkártya nő belőle.

Mágneskártyák bűvös rendszerében
a menő nyerő klasszisa kirobban,
blöfföl, cinkel, tarol a téten,
tőle Isten se csinálja jobban.

9.

Magánkívül dühöng a Pénz,
csapkod, ordibál, beidéz,
veri az asztalt: ejnye, ejnye!

Megmondtam paraszt, mulyának kuss!
Csördít a család-demokratikus
tőzsdekorbács, osztogat zsebből zsebbe,

dölyfös szabadság, bankszámla-önkény
diktál, munkanélküli tábor
lakója leszel, az adórendőr leápol
s jogban, békében lapítasz, szinte önként.

10.

Könnyen kiszámíthatnám,
hány zsemlét vehetnék
összegyűjtött verseim árán.

Ripsz-ropsz éhen pusztulnék,
ha abból kéne megélnem,
amit a költőnek odavetnek,

viszont elvárják, legyenek eretnek,
csakhogy nincs aki nem csalt még
s a költő is tanul más kárán.
Pénz: igazság, érdem.

11.

Tizenhat éves forma volt a lány,
barackos bőrén lángvirágos fények
villódtak, mint meszelt házak falán

vasárnap délelőtt. Gyűrött mezei csokor
omolt elé szavam, s megégtek
pörgő szirmai a bíbor ajkakon.

Rikító bankókkal kápráztatta a kor,
tőlem távoli rejtelmekbe révedt,
ábrándozó halott anyám
volt ő, ki e vad körforgásban újraéledt.

12.

Nem szólhatok másról, mint a máról,
volt költőknek is akadt szépen dolga
s nem gondolom, hogy a harmincadik század

jobbítani hozzád visszanyúlna.
Magamról a sminket, ha volt is, lefosztom,
hogy felismerj, míg állok e háládatlan poszton,

- körbelihegnek alantas vágyak,
sunyi tettek, rívás a sajgó fájtól -
és a te bűnöd is feloldozzam szómmal,
szemedbe nevessek: Boldog leszel, jól van!

Ember és pénz

(Lao Ce könyvébe)

A folyó lábam lemossa.
A szél tudóm kiöblíti.
A nap szemem fényesíti.
A rét szívem takargatja.

Mitől sáros fürge lábam?
Mitől fullad büszke mellem?
Mitől tompul sas látásom?
Mitől reszket elszánt szívem?

Ember és pénz, mi bemocskol!
Ember és pénz, mi kifulladászt!
Ember és pénz tart homályban!
Ember és pénz fagyos, mint jég!

Divatjamúlt lett e század,
az ezred is oly elnyűtt, meggyötört,
vigye az ócska göncöt,
kinőtt holmit, szakadt gúnyákat
akinek maskarázni még
kajla kedve támad
és ósdi rongyban járni víg öröm,
vagy lapos zsebbel száját tátni tér be
a Jövő Market tündérajtaján,
de üres kézzel nem bírna visszatérni
kopott honába annyi fényes drágaság után!
Nekünk, csóróknak való
fattyú év ez, mely kényes, úri népnek
nyűg, ledúrná s mohó étvággyal
friss cuccra lecsapni lesben áll.
E régi formák, mint anyánké,
megigéznék és ni! - kedvező az ár,
ily olcsón sohasem kaphatni egy teljes évet!
Tenyerünkre vesszük, szájalmas szegény,
mint minden utolsó, elfekvő darab,
előnti szégyen, gyöngé pír,
reméli, majdan ő is méltó vevőjére akad,
s megcsillanhat egy vágyakozó szemben
a legeslegszebb árutól is szebben.
Nézzük őt, ezernyi évből a legutolsó egyet!
Nem vív majd hont, nem üz tatárt, gitáron sem
pöngét szerelmi verset, míg csizmák dúlják
Inka-Amerikát s török hadak a Kárpátokat.
Nem iktat császárt, fel sem akaszt, a szputnyik is
tévénk fölött egy más évtől kering, s még oly
banálisat sem fedezhet fel, mint a vitamint.
Ha tűnő kedves búcsúcsókja volna hány ajak
hajolna lázas, szenvedélyes csókra?
Így meg dáma, úr, fitymálón legyint,
életük a végtelennel határos,
akár át is aludhatnák ez évet,
az egészségre amúgy sem volna káros.
Bornírt zakóban feszítsenek a kölletlen vigécek!
Francba az egyest, lázongó, nyugtalan,
régóta rontja már a képet,
a kettes kifinomult harmóniára vall!

Rajta hát, szerelmes társak,
akiknek nem jutott még soha,
kapkodjátok, most vigyétek, lám,
a sors nem mindig mostoha.
Melleteken ott fényesedjen
olcsócskán, utoljára,
az egyes - egyen,
- vagy várhattok újabb nyolcezer évet!

Nyár végén a fák haragos lombja

Nyár végén a fák haragos lombja megkeményszik és félősen zizeg a reggeli hűvösödő szélben.

Nyirkos nyugati áramlatokból a pára az ágakon megül, lecsordul, de jaj, veszi-e hasznát a szomjúhozó élet? Reszketve csüng, mi üde és ifjú volt nemrég, kémleli alant a nagy gyűjtögető télre-készülődést s készül maga is, elszántan hullana már, de sorsa, hogy csúfos múltását tehetetlen kívárja.

Tört fények közt sűrög az áttelelő, behajtja a tavasz hasznát s csak néha gondol a halálra, mikor távoli rádióból rekedt éllel szólnak a gyilkos hírek, vagy disznaját etetve tavalyi kedvenc állata vére loccsan emlékként a szemébe.

Tél van, tavasz, nyár, ősz? - magam sem tudom már. Mint nyár végi levél, szomorúan fityegek a világba. Megrendülten figyelem azt a másik fajtát, mely új és új tavaszra készül s mert túl távoli tőle a múltás, élete örökös önző áttelelés.

A tél szívemnek...

A tél szívemnek legmélyéig ér,
egy vagyok ez őszinte világgal,
dísztelen, komor.

Nem lobbizom semmilyen nyárral,
és önhitemben meg nem alkuszom.
Nincs érte bér.

Csillámlón az óriás semmiben
bolyongok. Nem hív senki sem.
Hívatlanul török rátok újra!
Igen mély a világ hidegjének kútja!

Ropogó

Ropog a hó,
ropog a hó,
szétterülni volna jó,
csikorogni hófehéren,
hogy élni jó,
hogy élni jó!

Csillagfényben

Csillagfényben ülök a Dunával,
babrál ujjam a habok között,
asszonyosabb lett, mióta nem láttam,
mégis a volt kedves,
ki bár messze költözött,
vagy én hagytam hűtlenül oda
meleg párával szemén
megannyi gond, üzettetés után
magához von egy nyári éjjelen
és kéz a kézben hallgatunk,
figyeljük egymás fénylő homlokát
s csak a csönd és kettőnk
örök szerelme van jelen.

Őt szeretem

Összehajolt a két csalán
és csípős, irigykedő szavakkal
pöffeszkedett az árok oldalán
a kínzó déli napban.
Fürtjük zölden földagadt
és loccsanó epével
ömlött szét testükön a harag,
hogy az árkon túli réten
szétvetve égő szirmait
ringyó pipacs riszál nevetve.
Én őt szeretem, a cédát, akit
a sok szent csalános erkölcsökre vetne.

A tengernél

Almafák görnyednek
kopott gerincen,
zöld zuhatag
tintakék vízig.
Pára, csönd. Halászbárkák
ringnak, merről felkel a nap.
Krétafehér szirtről
kémelem a csillámló időt.
Lábam alatt csigák
hegységnyi szabályos rajzolata.
Kié ez a táj? Az enyém,
mert csücskére léptem
dicsérni harsány színeit?
Vagy övék, kik sátrat
verték e földön
s új otthonukért áldoztak
istenüknek?
Népek vonultak el itt, értek az almák,
csontos sziklafalon hullott
a zöld, a sárga - s a vörös vér.
Illír, szláv, török parcellákra
osztva felvirágoztak
a temetők.
Ma oszlopra feszített
dróton bekiabáljuk s zúgva repüljük
körbe határait, mit
képzelet írt és az önzés.
Kitámolyogva a mélyből
az álom sós cseppjeit a nap letörli,
fényes homlokkal körbetekint.
Sugarával szítja
nehéz gyümölcsét a köveknek,
sápadt, egymást harapó fiait
pirosítja és hullani hagyja, ha
kedve betelt.
Béke van, pára, csönd, reggel.
Mint tükrön a legyek, apró pöttyök
a bárkák. - Mit látok?
Vízhátra vetett kusza rajzot
gyermeteg létünk
tarajokon vágató sodrában.

Báró Nagy Mihály

Báró Nagy Mihály beállt
a kaszásai közé.
Kaszált, akár a többi,
talán elmaradozva,
talán elhagyogatva,
de velük.
Este kézhez vette önmagától
önmagának kijáró
jogos jussát,
aláírta: Nagy Mihály.
Addig-addig kaszált,
aláírt,
kaszált,
aláírt,
mígnem a számadó könyvét
vizsgálva rá nem bukkant:
„Nagy Mihály, összesen 5 hold, fizetve.”
Utána aztán sosem látták
a földeken,
csak a végelszámoláson találkoztak
a nevével
alácirkalmazva:
Báró Nagy Mihály.

El torító!

Amikor a Pokolba beléptem

Amikor a Pokolba beléptem,
El torító! - vigyorral köszöntött az
ajtónálló. Kifulladt bika, akárcsak én,
csatákban vesztes, lám,
az ajtó mellé szorult szegény ördög.
El torító! - mondtam beleszagolva a
benti forgatagba,
ismerős arcokat látok, pajtás, ragyogón
megleszünk most már így az
idők végezetéig.
Mi, aprócska bikák,
vesztesek
és Mennyekből kiszorultak!

Ismerős ez a zene

Ismerős ez a zene,
El torító! - előző életemben
szaxofon lehettem Mexikó
környékén, és ismerős
az az arc a túlsó
asztalnál, olyan jellegzetesen
európai.
Szentek! - ugyan ki lehettem én
valahol, valamikor Európában?

A véletlenek mindig is

A véletlenek mindig is keresztezték útjaim,
El torító! - volt hát mindig hová letérnem.
Koszorú kis mellékutakon bócorogtam
a Világ Közepéig, de hogy, hogy nem,
üresnek és unalmasnak találtam ezt a helyet,
hát, El torító! - elindultam kifelé
valamilyik gazfelverte kis ösvényen,
viszontlátni benneteket, egymást öklelőket,
reménytelenül tülekvőket valahová,
talán éppen a Világ Közepébe.

Ezt a verset egy számla hátulján

Ezt a verset egy számla hátulján
írom, nem túl nagy számla,
El torító! - hát nyugalom,
kíméletesen rövid lesz majd a
vers is.
Rostélyost ettem és Colát
ittam rá, erőleves kínáltak
még, de vacsorára ki nem állom,
s különben is, nem levesből
igyekszem erőt meríteni.
A zene tűrhető volt s ha azt
vesszük, hogy magamban
ünnepeltem, átlagosra sikerült
az este.
A szomszéd asztalnál láttam
egy európai arcot, felizzott
mikor beszélt, pont mint a
gyertya előtte, leégve csonkig derekul.
Vacsora, ital, zene, - hej! - az arc s a
gyertya is!
Kétszázhuszonegy forintot fizettem.
El torító! - messze még
a szegénység!

Jucóka, meg kell nézni, ő benn van-e a számítógépben

s ha nincs, hát rögzítse, hogy
gesztenyeszőke, csíkosnadrágos fess kis
legényleány, aki gördeszkán zuhan be
verő délelőtt s villan a foga, mint a porcelán.
Matat a gép, felfénylik szelleme és kiborul
a szőke mind, meg az összes gesztenye,
keresztben, hosszában csíkosak, azután
duruzsol a masina megint és köpi
a nadrágosokat, teenager nő, keszeg diák
sorjázik, végül gördeszkát lel, no meg
elefántcsontot és úgy tetszik, hogy a
keresett személy, akit alkatrészeire bontott
hipp-hopp feldereng delejes homlokán.
De mégsem. Zutyul, összevon, válogat,
hümmögve áramköreibe merül, kihajít
hibázó párokat s mintha elakadt volna
legbelül, borong, majd unott flegmával,
mert mindennel szemben vértezett,
kurtán kivágja: „Hasonló nincs és sohasem létezett.”

- Nos, Jucóka, boldogul-e?

- Jaj nem! Ez a pimasz nem adja ki, és nem is veszi be!

Mosoly robban az ablakon vakító fehérén,
ő, aki sohasem létezett vigyorog át a téren,
barnásfeketén, kukoricásárgán fodroz a haja,
kunkori szivárvány s nem tudni
leány-e, vagy fiú, vagy nemtelen tünemény,
amint opálos csíkosan gördeszkán lódul
a város fakó szegletén, s aki látja,
mennyire fenséges, mily pazar,
tudja, mitől e gépi zűrzavar
és ráért munkájához könnyű derűvel visszafordul:

- Hagyja a fenébe Jucóka!

1999

Rég volt. Apám a gang végébe állt,
és az utolsó szál cigarettához
felszította az utolsó szál gyufát.

Erre a párosra évek óta várt.
„Nem szívok többet.” - mondta, majd álmos
füstöt eresztett a csurgó őszi eresznek.

Megadón, mint akinek kedvese elmegy,
de visszamarad ő, örökre magányos lelenc
gyermeke az időnek, tekintett; -
s tekintek rád ezerkilencszáz-kilencvenkilenc.

Havazik

Nézem a kinti télidőt,
ahogyan egy szoba konyhánkból
gyermekkoromban a havazást.

Vert falú házunk szűk ablakába
felhúzott térddel beültem
és lelkemig púpoztam a hulló pelyheket.

Hányták a havat az öreg svábok,
játékból volt az egész világ.
Most is, mintha bábszínházat
figyelnék. Hullik a hó, lyukas paraván.

Mintha...

Mintha kocsiablakon a pára,
az eső lomha dobogása,
mintha fényen túl meredő ágak,

mintha unott szerelmes sóhajok
- míg az évek egymáson keresztülhágnak -
nyűnék az ólmos holnapot,

mintha nem is e világon járnék,
mintha a Nap volna sötét árnyék,
mintha te volnál ellenem,
ki egyedül maradtál nekem...

Vonaton

Vágtat a vaskígyó, hevült
gyomrában fáradt lelkeink,
a test üvegesen tekint

önnön elvesztett nyomába,
a megannyi túró társra,
kinek fáj, de muszáj e vágta

és a halott múltat siratva
elrévedez a horizontra,
jő-e a világnak parányi pontja,
ahol majd békén lenyugodna?

K ZS

A fájdalomhoz testem túl tömör,
elmerül a hányódó jajokban.
Bölcsesség, vagy áruló közöny,

hogyan nem ordítok, nem tépem hajam,
múlásodban süllyedő magam
hűvös mélyek nyugalmába térek?

Ki holt vagy már, tudom, megértesz:
a kételkedésben végsőkig hatoltam.
Az Örök Idő keblünkön tipor,
célja, kegyelme, vége semmikor.

Panasz magamnak

Kinek ríhatnám el az idő csúf játékát velem?
Panasz szavam szívére ki venné, saját bajának
tetejébe? Mert mind aki élő hiába lázad,

cipeli terhét, míg úzi bánat, fondor félelem
s csalja csilló messzi remény, de útja nem fogy, nem ér
el sehová, mit tegnap legyűrt, feltornyosul elé

holnap, csak réved vakon, mint futkosunk talmi lázban,
nem értve hová tűnik ifjúi hév, rőt szerelem,
s megsejtve, hogy egyedül marad majd örök magányban,
fájdalmasan nyüszít, akár az eb holdas éjjelen.

Csalitban

Új s a régi körbejár.
Száz év, mint e vers, elillan.
Bízni, búslakodni kár,
fuss a végtelen csalitban!

Élet, halál egyre megy,
tudja már, ki bukni készül.
Lépni tanít verebet
mind, ki dolgozik vitézül.

Gyermek, ifjú, férfi, vén,
gyümölcs megéri magától.
Pásztorkodásod mit ér?
Elfoszlik a szó a szádról.

Büszke, zordon kőfalak
porrá omlanak a szélben.
Élj és add tovább magad,
semmi sem örök egészen.

Új s a régi körbejár.
Száz év, mint e vers, elillan.
Bízni, búslakodni kár,
fuss a végtelen csalitban!

Estébe tart

Estébe tart a szótlán délután,
éjt remél a szürke fény helyett.
Hol sötét honol a mindenség felett,
szabadon tűz a képzelt napsugár.

12.

Fehér világ az dőre ékszerekkel,
amit a reggel szívemben talált.
Ezüstkorallok szikrázó hidegben,

tündérintózat, mint kinn a téli fák.
Hozzád ha bújok hűvös koccanás.
Rá hosszú csönd. A mélyed meg se rezzen.

Kopár magadnak lettem talmi éke.
Múló gyönyörbe vonni még remél-e
más, pőre fagyból költözködni vágyva
jégshiporkás, dér-csipke világba?

Nézem a felhőt

A felhő a nyárfa tetején
már idősebb, mint te, meg én.

Életünk csilló víz felett
egy cickánás. Kozmikus legyek

zizzenek át a nyári levegőt.
A móló hullámból kinőtt

imbolygó Howking-félsziget.
Világok közt a világunk játszik, megremeg.

Nézem a felhőt, téged látlak,
arcodon bíbor a lángoló nap.

Mily tökéletes mű ez itt lenn,
mintha igazából volna Isten

s nem mi volnánk mindennel együtt
a Megváltó, ki végre eljött!

Elrohannak mind az évek

Elrohannak mind az évek,
bájad fürkésző szemem
szemed bogarába réved:

Kid vagyok? Ki vagy nekem?
- míg ránk nem borul selyem pilla
s ablakunk már ki nem nyitja

senki evilági lény,
könnyű függönyén a halálnak
nem hatol át földi bánat,
sem szikrázó égi fény.

Nem jövök

Átvirrasztott bűnös éjszaka,
kém a csúffal, izzadt remegés,
szűk szemedbe vékony könny szökött,

lázás főm a homlokodhoz ér,
bélyeges vagyok, szökésben üldözött
rab, se pénzem, se otthonom.

Nem jövök hozzád már soha.
Te sem vársz több riadt csöngetést.
Rejtegesd a volt nem volt hevét
s boldogulj. Én örök bolond!

Szent Miklós köszöntő

Bűneim nem bánom.
Ott lennék ma is minden ágyon
és rajta csüngnék az összes keblen,
mit nehéz munkával védened kell.

Elhajóznék a világ szélére,
átkiáltok Istennek, miféle
isten Ő, hogy parázna gömböt
formált, szentjének meg a gondot,

óvni, ki káromkodni nem rest,
léha garázda, ótvaros és tetves,
s hagyja, hogy csattogjon a korbács
rajtad, aki a semmiért szolgálsz.

Nézem a szende neon-plakátot,
fánkot hirdet, kalap helyett fánkot.
Merre lennél Miklós? Mi itt éhezünk!
Sosem jutott, és most se jut nekünk.

Tanítson végre valaki igazra,
ne bálványt imádjon aki gazdag
s ne imát mormoljon mind a szegény.
A szívedet add, ne teli edény

meleg ételt a szeretetszolgálattól!
Más meg a szafari csim-bumba belefásul.
Legyen aki leborul elénk
s míg leborulunk ne fájjon a térd.

Bekötött szemű őz az élet,
éberem vigyázd a gyengébbet,
le ne ronthassa orvul fegyver,
mit nehéz munkáddal védened kell.

S ha elérne egyszer szent halálod
szívedért a sorba a bűnösökhöz állok,
hogy a Nőnek nyújtsam, aki nem tett többet értem,
mint a szívét adta, mikor nem is kértem.

Hívogató

Gyere a földekre vélem,
búzában heverni kéken,
röpülni, mint az égen,
ringó tengerek vizében,
gyere, gyere
pipacsok hevében
ölembe bújni,
vigyázva, szépen,
könnyűn lihegve,
zihálva, hogyha kérem,
gyere, gyere, gyere,
leszek a melleden érem!

Áldott vagy te

Áldott a fény, ha belőled árad,
lényed páratlan, szilaj bilincse,
áldott szemed, hajad, a szájad,
tested csodái, gyöngye, kincse.

Áldott a méh, a szív s az elme,
az élet áldott, a tág, a gazdag,
hogy formáidban kutatta, lelte
meg tökélyét a nyüzsgő anyagnak.

Áldott vagy te, ki vagy, de múlasz,
áldott a hely, hol megszülettél,
áldott jövőd, ha hívsz, ha elhagysz,
s áldott e vers, hol áldva lettél.

Téli rejtelem

A hó az úton lenn a régi,
a tűz az ablakban tiéd.
Az út a más, és aki kéri
tekinteted zöld melegét.

De aki más, az másként várja
lombot vető benti lángod.
Már nem megosztani kívánja,
irigylő meleg magányod.

Fagytól hunyorog az este,
hullik a hó kanyaros útra.
Titkaimat a tél kileste.

Megpörgette ledér kalapját.
A varázst mímelni tudja,
járatni szakadt bolondját.

Ha nem marad

Őt nézd ha néz
kövesd ha hív
maradj ha ad helyet
ma még beszélsz
nem bújsz ha félsz
kevés
ki ellened veled.
Őt várd
ha vár
mert kell majd mint a szó
mint téli éj
az éjre könnyű hó
ha nem marad
- mert nem marad -
már több kioldható
csomó.

Azt az utcát

Azt az utcát estelente látom...
Fujtott a nap, a por és a vágy.
A folyóhoz robogtunk rajta át
villámló fekete motorkerékpáron.

Elöttem dalolt a legjobb barát.
Vállamon szőke sörényű vad szerelem
lobogott. Zokogtam. Idegen
földeken rohantunk messze, tovább.

Mily utakat kellett azóta bejárnom!
- s a hús folyót máig nem lelem.
Lángoló utcán robogsz velem
este, ha szikrát hány rám az álom.

Szűz hóban

Hol ring a fagyban Fjodorova Ánya?
Vorkuta rejti? Hatanga? Mezeny?
Nem indultam kecses nyomába,

a vad tundra jegyezte el.
Fehér korallok ágbogán
hömpölyög az éj, bús óceán.

Szűz hóban kurtán baktatok,
hó főd el múltat, holnapot.
Merre a helyes irány?
Merre, ki meleg ölével várna?

Égi vizekbe

Már csak fekete égi vizekbe
tekintek szerelemmel,
nem sötét szemedbe.

Már csak ha szűzi csillagok
vizivirága rebben,
enged a férfi magánya,

lobog kozmikus ígétben.
Tudom, fájó ezt hallanod,
akár gyermekünk is lehetne
s otthonunk a mindenség hazája.

Visszajár a nyár

Októberre visszajár a nyár,
incseleg a kópé ifjúság.
Emléke oly meleg, eleven,

pajzán kacaj, vad vágy, féktelen
tűz süt szavadból elhulló reám.
Rőt hevében mégsem gyúlok el,

mert más vagy te, mint mutatod magad;
szemfényvesztő hamis kis csaló.
Jaj, reszketek, ha lobbot vet hajad,
de északabbra hullik már a hó.

Árnyas nappali

Beléptem. Opálos asszonyi ború lengett
a homályban, tömött, puha párnák heverték
szerte s mint súlyos, leomló drága kelme

brokátos csönd fodrozott körém. Íme, itt honol ő
bezárva, képek, nipppek között a Nő,
érintetlen, törékeny antik váza!

Fülledt, bódító illat, buja trópusi növény
ringatta szendergő vágyainkat.
Hallgatag szolga strázsálta e halotti rendet.
Körbevezetett, majd kikísért, s leoltotta a szerelmet.

Könnyek

Könnyek.
Így már könnyebb.
Fölpuhul a lélek, mint
esőben gőzölgő göröngyös földek.

Látlak.
Veri a zápor a reszkető fákat.
Még el sem hagytalak,
tudtam, megtalállak

s iszom
belőled, mert szomjazom.
Az út oly hosszú!
Te enyhülés vagy lázas ajkamon.

Pára
alakod lecsordul a tájra.
Kinek van ily suhogó
hús esőruhája?

Voltál
asszony, most záporozzál
életet adó
könny-eső-zsoltár!

Ének
hirdesse földnek, égnek,
hogy mind, aki fáj
enyhülést remélhet.

S útban
az egyre iszonyúbb vad
tájak felé bízhat benned,
jobban, mint az Úrban.

Húsz éve

November. A világ leejtett karral áll.
Negyvenéves asszony, mereng
a kunsági határ.

Ó, a csend öröktől fogva leng
a hideg, kék-szürke felhőkben.
Arcod szomorú bája az.

Mi termett, learattatott.
Szántás hullámszik erdők
lőzsárga partjáig.

Barna szemed most a közelgő este.
Jegenyék fáklyája ég. Dicsőség!
Vettettem tisztító tüzedbe

ezerkilencszáz-hetvennégy november másodikán.
Szerelmes nőm! Világom!
Miért nem vársz ma rám?

Ajánlások R Á -nak

1.

Megpróbáltam mindent, ami bűnös.
Könyörögj értem, hogy neked is fájjon,
miért lettem győztesből legyőzött
bajnok, karodon kívül,
át száz véres halálon.

2

Hajadon ékszer zúzmara,
nyomod a hóban őz nyoma.
Miféle lény vagy? - Imbolygó lélek?
Nyomod, hajad sziporka fények.

Lehoczki Károly
76/321-548
lecso@externet.hu